

560.

Z Těšova.

Mírně.

Dyž sem šel o - ko - lo vrát, sly-šel sem mu - zi - ku hrát,

na harfy, na trúby, kdo mú mi - lú lú - bí, ten mosí jít domu

spat.

Dyž sem šel okolo vrát,
slyšel sem muziku hrát,
na harfy, na trúby,
kdo mú milú lúbí,
ten mosí jít domu spat.

Přišel sem do světnice,
seděl sem na lavičce,
seděl sem u kamen,
plakal sem jak blázen;
má milá nevdávaj se!

Proč bych se nevdávala,
tři leta sem čekala,
tři leta čekati,
ešče se nevdati;
si voják, podvedeš ňa.

Ešče k vám jednu přijdu,
rodiče prosit budu:
matinko zlatinká,
poproste tatínka,
by ně dal vašu céru.

Než bych ti céru dala
rač bych ju po lámala,
ruce po ramena,
nohy po kolena,
tak bych jí udělala.

Dyž ně jí nechcete dat,
dám si ju vymalovat,
dám si já ju za sklo,
až ně bude teskno
budu se na ňu dívat.

561.

Z Uherské strany.

Před na - mi je stro - me - ček ze - le - ný
na nom zpyévá slá - vy - ček ve - se - lý po - čuj, my - lá,

jak ten slá - vyk, zpyévá od lu - bosci še - tek svet roz - lié - há.